

[Løvig Simonsen]

medarbejderne sendte til ministeren, skriver de: det ville være ondt at afskaffe nogle af de få penge, som udbetales de unge, og der vil ingen besparelse være. Hvorfor vil der ingen besparelse være? Fordi de unge så bliver henvist til socialkontoret til bistand, og det vil sige, at den gruppe unge, man ønskede ad denne omvej at få ind i en arbejds- og uddannelsessituation, nu bliver overladt i større grad til socialkontorerne og bistandshjælpen.

Derfor må jeg spørge ministeren: i forhold til hvad er det en besparelse? Det er også i relation til, at ministeren i sit svar har oplyst, at det er fra disse produktionsprogrammer man har den største udlusning til arbejdsmarkedet og til uddannelsessituationen. En besparelse i forhold til hvad, hr. minister?

Undervisningsministeren (Bertel Haarder):

Hvis den unge 18-årige har valget mellem at få 1.150 kr. på socialkontoret eller 2.000 kr. på en produktionshøjskole, hvor man tilmed lærer noget samtidig, og hvor man jo får meget mere, end hvis man går ind i et hvilket som helst andet uddannelses tilbud, så er jeg sikker på, at den unge vil vælge produktionshøjskolen.

Løvig Simonsen (S):

Jeg vil gøre opmærksom på, at der findes også en gruppe, der er under 18 år, og det er over halvdelen af de unge, der er på de skoler, hvad de også var beregnet til. Hvad så med dem?

Undervisningsministeren (Bertel Haarder):

For dem under 18 år gælder der i forvejen betydelig lavere satser, så det er ikke mig, der har fundet på, at der skal være et skel mellem dem under 18 år og dem over 18 år. Besparelsen er i øvrigt ikke voldsom stor, men man skal tænke på, at det drejer sig om unge under 18 år, som bor hjemme, og som har adgang til forældrenes køleskab osv., og hvor man må formode, at de daglige udgifter ikke er nær så store som hos dem, der skal betale husleje uden for deres forældres hjem.

Løvig Simonsen (S):

Ministeren gør opmærksom på de besparelser, der er dels for dem over 18 år, dels for dem under 18 år, og siger dermed indi-

rette: ja men vil I ikke tage imod programmet her, så vær så venlig at gå over på bistandshjælp i stedet for. Det kan altså tydes derhen, at ministeren opfordrer de unge til at gå på bistandskontoret i stedet for at få den godtgørelse. Det er vel nok ikke det, der var meningen. Jeg må derfor spørge igen: vil ministeren overveje ikke at ændre disse satser fra 1. januar 1984, således at denne institution, som vi nu har opbygget, kan blive en direkte genvej til uddannelse og arbejde for de mange unge, som indtil nu ikke har fået reelle muligheder?

Undervisningsministeren (Bertel Haarder):

Jeg vil gerne overveje det hele, og der er ikke truffet beslutninger endnu. Men jeg må lige gøre opmærksom på, at strategien går ud på, at vi på dette felt skal forsøge at få mere for de samme penge, at få flere pladser for de samme penge, at komme væk fra beskæftigelsesprojekter med meget høj aflønning og til gengæld få flere uddannelsespladser, hvor aflønningen er dårligere, men hvor man får mere ud af det.

Når hr. Løvig Simonsen gentager, at dette er en opfordring til de unge om at gå på bistandshjælp, så bliver jeg næsten nødt til at gentage nu for fjerde gang, at man får altså næsten dobbelt så meget her, som hvis man går på bistandshjælp.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 30

9) Til *undervisningsministeren* af:

Jytte Andersen (S):

»Hvordan vil ministeren sikre de ca. 50 daghøjskoler fortsatte eksistens efter 1. januar 1984?«

Skriftlig begrundelse

Nyskabelsen inden for voksenundervisningen trues af de i finanslovsforlaget 1984 bebudede besparelser på 5,3 mill. kr.

Efter finanslovsforlaget 1984 er det økonomiske grundlag for søgsundervisningen til voksne ledige kvinder faldet bort. Dette skulle svare til, at omkring 50 daghøjskoler mister halvdelen af det økonomiske grundlag,